

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 634/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Samecom, Národná 15, Žilina, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 39/2017 a jeho uznesením z 28. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a 3

písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 39/2017 a jeho uznesením z 28. marca 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 T 75/2013-619 z 19. júna 2013 bola podľa § 334 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) schválená dohoda o vine a treste uzavretá medzi sťažovateľom a prokurátorkou Okresnej prokuratúry Ružomberok, pričom sťažovateľ bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ako aj z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Okresný súd mu za tieto skutky uložil podľa príslušných ustanovení Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zároveň mu uložil aj ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie a ochranný dohľad na dobu jedného roka.

3. Okresnému súdu bol 27. septembra 2016 doručený návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v uvedenej trestnej veci, a to v časti výrokov o vine a treste týkajúcich sa prvého skutku (drogový delikt, pozn.), pretože vyšli najavo nové dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré v spojení so skutočnosťami súdu skôr známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste.

4. Novou skutočnosťou, na základe ktorej sťažovateľ navrhoval obnovu konania, bola informácia, ktorú poskytlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) listom z 10. mája 2016 (ďalej aj „list ministerstva“). V tomto liste ministerstvo sťažovateľovi oznámilo cenu drog diferencovaných na jednotlivé kraje, z ktorého vyplýva, že cena za 1 gram pervitínu sa v Žilinskom kraji v štvrtom štvrtroku 2012

pohybovala v rozmedzí od 50 do 100 €. Tým by bolo možné ustáliť rozsah trestného činu v rozmedzí od 722,05 € do 1 444,10 € určený súčinom hmotnosti zaistenej látky a hodnoty jedného gramu. Táto zmena by mala za následok aj zmenu právnej kvalifikácie prvého skutku z § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona na § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, kde je určená nižšia trestná sadzba tri až desať rokov, oproti trestnej sadzby desať až pätnásť rokov.

5. Okresný súd o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania rozhodol uznesením sp. zn. 1 Nt 46/2016 na verejnom zasadnutí 16. januára 2017, ktorým tento návrh sťažovateľa podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Sťažovateľ zahlásil proti uzneseniu sťažnosť hneď na verejnom zasadnutí po jeho vyhlásení a 17. marca 2017 doručil okresnému súdu písomné dôvody sťažnosti. Krajský súd rozhodol o sťažnosti uznesením sp. zn. 1 Tos 39/2017 z 28. marca 2017 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

6. Sťažovateľ v sťažnosti namieta dva okruhy nedostatkov, ktoré mali mať za následok porušenie jeho práv. V prvej časti odôvodnenia sťažnosti poukazuje na nedostatky v postupe jeho obhajcu, ktorý mu bol ustanovený opatrením okresného súdu z 27. júla 2016. V druhej rozsiahlejšej časti namieta nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu a jeho arbitrárnosť.

7. Sťažovateľ uvádza, že ustanovený obhajca sa zúčastnil 16. januára 2017 verejného zasadnutia na okresnom súde, na ktorom bolo rozhodnuté o návrhu na povolenie obnovy. Okresný súd návrh na obnovu konania zamietol, preto sťažovateľ zahlásil proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania zo 16. januára 2017 bolo sťažovateľovi a aj obhajcovi doručené 27. februára 2017. Sťažovateľ sám 17. marca 2017 podal odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 16. januára 2017. Ustanovený obhajca si svoje povinnosti neplnil včas, pretože odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu podal až 29. marca 2017, pričom krajský súd rozhodol o sťažnosti o deň skôr, už 28. marca 2017. Podľa sťažovateľa okresný súd pochybil, pretože ostal nečinný a nevyzval ustanoveného obhajcu na urýchlené doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti

proti uzneseniu zo 16. januára 2017 o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Následne pochybil aj krajský súd, pretože z obsahu spisu muselo byť zrejmé, že v ňom chýba písomné odôvodnenie sťažnosti ustanoveným obhajcom. Uvedené nedostatky mali spôsobiť porušenie jeho práva na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a podľa čl. 48 ods. 2 charty.

8. Sťažovateľ ďalej prezentuje názor o arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu. Krajský súd sťažovateľovi podľa jeho tvrdenia nedal konkrétne odpovede na jeho námietky uvedené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľ nesúhlasí s postupom krajského súdu, ktorý pri rozhodovaní o sťažnosti posudzoval aj rozsudok okresného súdu z 19. júna 2013, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste. Krajský súd nezistil v tomto rozsudku žiadne vady, a to z hľadiska aplikácie hmotnoprávnych predpisov a ani v procesnom postupe súdu. Sťažovateľ s tým nesúhlasí, pretože sa v návrhu na obnovu konania ani nedomáhal akýchkoľvek väd konania. Podľa neho krajský súd v tomto smere urobil „nadprácu“. Novým dôkazom či skutočnosťou súdu skôr neznámym, ktorým sťažovateľ odôvodňoval návrh na obnovu konania, bol list ministerstva. Krajský súd uviedol, že v danom prípade však nebolo možné porovnávať dôkazný význam novotvrdených skutočností s dosiaľ vykonanými dôkazmi, pretože v základnom konaní neboli vykonané žiadne dôkazy o vine sťažovateľa. Sťažovateľ totiž uzavrel dohodu o vine a treste a tým sa vzdal práva na kontradiktórny proces. S týmto názorom, ktorý vyjadril aj okresný súd, sťažovateľ nesúhlasí, pretože podľa neho nemožno izolovať prípravné konanie od konania súdneho, ale trestné konanie treba posudzovať ako celok. Tvrdenie súdov o tom, že nebolo s čím porovnávať, je podľa sťažovateľa excesom z rozhodovacej praxe súdov.

9. V ďalšom sťažovateľ vyjadruje názor o neexistencii rozdielu medzi rozsudkom, ktorý bol vyhlásený po schválení dohody o vine a treste a rozsudkom vyhláseným po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní. Táto skutočnosť nemohla mať podľa sťažovateľa vplyv na splnenie podmienok pre obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd vyhodnotil sťažovateľom predložený list ministerstva ako „*pomôcku pre výpočet hodnoty zaistenej zakázanej látky*“ a odmietol ju uznať ako nový dôkaz

v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Za použitia tejto „pomôcky“; t. j. listu ministerstva by došlo k aplikácii inej hmotnoprávnej normy a výsledkom by bola iná miernejšia právna kvalifikácia skutku v prospech sťažovateľa. Ďalej krajský súd uviedol:

„Nesprávna aplikácia hmotnoprávnych predpisov súdom prvého stupňa (a orgánmi činnými v prípravnom konaní) v konaní, ktoré skončilo právoplatným rozsudkom súdu, nepatrí k podmienkam obnovy konania, ktoré sú upravené v § 394 Tr. por.

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia je dôvodom pre iný mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.).

V okolnostiach (právnych) veci, je nesporné, že použitiu dovolacieho dôvodu odsúdeným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a jeho prípadnej akceptácii dovolacím súdom bráni ustanovenie § 334 ods. 4 Tr. por.“

Tento názor hodnotí sťažovateľ ako nesprávny a predkladá vlastný výklad pojmov, ktoré majú odôvodniť splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania. Podľa sťažovateľa krajský súd nedal odpoveď na jeho podstatné námietky uvedené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 47 charty.

10. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 39/2017 a jeho napadnutým uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, jeho právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 48 ods. 2 charty, ako aj právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty. Zároveň sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na nové konanie, ako aj náhradu trov konania za právne zastúpenie.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ v úvode sťažnosti poukazuje na nedostatky v postupe obhajcu, ktorý mu bol ustanovený v konaní o obnove, a uvádza, že písomné odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 16. januára 2017, ktorým bol návrh na obnovu odmietnutý, predložil ustanovený obhajca okresnému až 29. marca 2017, teda deň po tom, ako o sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením

z 28. marca 2017. Sťažovateľ okresnému súdu vyčíta nečinnosť, pretože nevyzval ustanoveného obhajcu, aby bezodkladne doručil odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu zo 16. januára 2017, resp. obhajcu nevymenil. Okresný súd totiž nečakal na doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti ustanoveným obhajcom, ale spis predložil krajskému súdu už 23. marca 2017 pre účely rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa proti okresnému súdu. Spis tak neobsahoval odôvodnenie sťažnosti ustanoveným obhajcom. Krajský súd pochybenie okresného súdu nenapravil, pričom mu muselo byť zrejmé, že spis neobsahuje odôvodnenie sťažnosti obhajcom. Tým mal krajský súd porušiť právo sťažovateľa na obhajobu.

16. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: písm. c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa čl. 48 ods. 2 charty každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.

17. Ústavný súd uvádza, že Trestný poriadok v žiadnom svojom ustanovení výslovne neukladá súdu povinnosť pred predložením spisu nadriadenému súdu vyčkať na doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti obhajcom. Pre posúdenie veci ústavným súdom je dôležité, že sťažovateľ a aj ustanovený obhajca boli riadne prítomní na verejnom zasadnutí konanom na okresnom súde 16. januára 2017 o žiadosti o obnovu konania. Uznesenie okresného súdu tak bolo vyhlásené v prítomnosti sťažovateľa, ktorý tým bol aj oboznámený s právnym názorom súdu, ako aj s dôvodmi rozhodnutia. To sa napokon prejavilo aj tým, že sťažovateľ svoju sťažnosť písomne odôvodnil 13. marca 2017. Krajský súd sa touto sťažnosťou vrátane jej odôvodnenia riadne zaoberal, preto jeho postup, ktorý akceptoval preložený spis bez odôvodnenia sťažnosti obhajcom, neznamenal porušenie práva sťažovateľa na obhajobu.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd poznamenáva, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom...

19. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo podľa čl. 47 charty. Tieto práv a slobody mal porušiť krajský súd nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia. Preto sa ústavný súd ďalej zaoberal napadnutým uznesením krajského súdu z hľadiska jeho odôvodnenia a vyhodnotenia argumentácie sťažovateľa. Krajský súd sa v úvode zaoberal posúdením možného vplyvu nových skutočností na pôvodné rozhodnutie:

„... záver súdu o tom, či existencia nových skutočností či nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, nemožno ustáliť iným procesným postupom, len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., pričom taký postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi

z ustanovenia § 2 ods. 19 Tr. por. Preto už v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania (iudicium rescindens) musí súd hodnotiť nové skutočnosti a nové dôkazy z hľadiska ich významu vo vzťahu k preskúvanému právoplatnému rozhodnutiu a dôkazom, na ktorých bolo právoplatné rozhodnutie založené. Ak sa ale odsúdený v pôvodnom konaní vzdal práva na kontradiktórny proces pred nestranným a nezávislým tribunálom v rámci konania o dohode o vine a treste, ktorú uzatvoril s prokurátorom, a potvrdil to zákonom predpísaným spôsobom v konaní pred súdom, v okolnostiach prípadu neprichádza do úvahy porovnávať dôkazný význam novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov s doposiaľ vykonanými dôkazmi, pretože v základnom konaní pred súdom neboli vykonané žiadne dôkazy vo vzťahu k vine odsúdeného.

Súd schvaľuje dohodu o vine a treste bez vykonania dokazovania (ide o výnimku z pravidla podľa § 2 ods. 19 Tr. por.).

Krajský súd pripomína, že odsúdený odpovedal v konaní pred súdom na všetky otázky položené v zmysle § 333 ods. 3 písm. a) - j) Tr. por. vrátane otázok, odpoveďou na ktoré priznal vinu za spáchané skutky, ktoré boli v návrhu dohody o vine a treste, kvalifikované ako určitý trestný čin (§ 333 ods. 3 písm. c/, písm. h/ Tr. por.).“

20. Krajský súd tiež poukázal na jeden zo základných princípov právneho štátu, a to na princíp právnej istoty, ktorý sa osobitne vzťahuje na právoplatné rozhodnutia súdov, ktoré už v zásade nemajú byť viac spochybňované. V tejto súvislosti uviedol:

„Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednania a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia, by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd.

Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.“

21. Krajský súd sa osobitne zaoberal dôvodom, na základe ktorého sťažovateľ navrhoval obnovu konania; t. j. listom ministerstva. Krajský súd ho vyhodnotil ako námietku nesprávnej metodiky použitej v základnom konaní pri výpočte hodnoty zaistenej zakázanej látky. Krajský súd ďalej uviedol:

«V pôvodnom konaní bol použitý výpočet založený na súčine počtu dávok a obvyklej hodnoty jednej dávky na jej dolnej hranici ($326 \times 10 = 3260,- \text{Eur}$).

V návrhu na obnovu konania sa odsúdený domáha výpočtu hodnoty zaistenej zakázanej látky ako súčiny hmotnosti zaistenej látky a hodnoty jedného gramu zakázanej látky na jej dolnej hranici ($19,28 \times 50 = 963,50 \text{Eur}$).

Svedčí o tom aj výpočet hodnoty zaistenej zakázanej látky v podaní odsúdeného, ale i jeho obhajcu a poukaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Tdo 32/2012, 2Tdo 79/2012).

Inak povedané odsúdený namieta aplikáciu ustanovenia § 135 Tr. zák. pri výpočte hodnoty zaistenej zakázanej látky a domáha sa aplikácie § 125 ods. 1 Tr. zák. Z tohto uhla pohľadu listinný dôkaz „Tabuľka monitorovania cien vybraných OPL na čiernom trhu na území Slovenskej republiky“ (č. l. 37-39) nie je novým dôkazom, ale pomôckou pre výpočet hodnoty zaistenej zakázanej látky pri aplikácii hmotnoprávneho predpisu podľa predstáv odsúdeného vyjadrených v návrhu.

Výsledným efektom aplikácie inej hmotnoprávnej normy (§ 125 ods. 1 Tr. zák.), by bola aj iná právna kvalifikácia skutku na prospech odsúdeného».

Ako už bolo skôr uvedené, krajský súd podľa obsahu návrhu sťažovateľa na obnovu konania dospel v záveru, že išlo o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože sa domáhal posúdenia svojej veci z pohľadu aplikácie iných hmotnoprávnych predpisov. Použitiu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľom však v jeho prípade bránilo ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku. Preto argumentácia sťažovateľa nebola spôsobilá zvrátiť stav veci a ani sťažnosťou napadnutý uznesenie okresného súdu zo 16. januára 2017. Krajský súd preto sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Ústavnému súdu preto zásadne neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Samotná vecná nesprávnosť rozhodnutia nie je totiž z pohľadu ústavného súdu významná, ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a nie je ani oprávnený na inštančný prieskum ich rozhodnutí.

23. Vychádzajúc z uvedených právnych záverov preskúmal ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu. Ústavný súd uvádza, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne objasnil, prečo v prípade sťažovateľa neboli naplnené podmienky pre obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoj právny názor v tomto smere krajský súd konformne odôvodnil a ústavnému súdu na tom neprináleží nič meniť. Právne závery krajského súdu sú majú racionálny základ a sú plne udržateľné aj v rovine ústavného práva. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie

ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však právny názor krajského súdu vo vzťahu k dôvodnosti návrhu na obnovu konania aj s prihliadnutím na okolnosti danej veci takéto nedostatky rozhodne nevykazuje.

24. Krajský súd korektne odôvodnil, prečo v prípade sťažovateľa nebolo možné vyhovieť jeho návrhu na obnovu konania, čo malo za následok zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Jeho právny názor vychádza z racionálneho zhodnotenia skutkového stavu a následnej aplikácie právnej úpravy obsiahnutej v Trestnom poriadku. Krajský súd sa podrobne zaoberal aj dôvodmi sťažnosti vrátane tých, ktoré uplatnil jeho ustanovený obhajca. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu o tom, že list ministerstva, ktorým sťažovateľ odôvodňoval návrh na obnovu konania, nebol novým dôkazom v zmysle § 394 Trestného poriadku, nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorým by krajský súd popieral účel a zmysel obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Na týchto záveroch neprislúcha ústavnému súdu pre nedostatok právomoci nič meniť, dopĺňať či inak rozvíjať (m. m. I. ÚS 429/2014).

25. Ako už bolo uvedené, podľa zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj taký návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V zmysle judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia vo svojej sťažnosti, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, I. ÚS 229/07). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým

uznesením krajského súdu a ani jeho postupom nemohlo dôjsť k porušeniu jeho označených práv a slobôd podľa ústavy, dohovoru a charty. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, pretože tie sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017